

שיניקי 91 גבעתיים.

רב ביכנ"ס הראש הכולל הרב משה גבאי שליט"א,

תפארת צב"י

כולל "מלכות שבתפארת" ע"ש אלימלך ומלכה שוימר

ד"ר שמואל טהום

פרשת וארא

עלון מס': 294

הגמרא מספרת במסכת שבת [קכו]: על אדם שירד מגליל העליון לעבוד אצת בעל הבית. בגמי לא מופיע שמו, אך נאמר במקומות אחרים שזהו רבי עקיבא קורם שנעשה "רבי" שהלך לעבוד אצל רבי אליעזר בן הורקנוס גם הוא קודם... ערב יוה"כ מבקש ה"פועל" לשוב לביתו. אז שומע את התשובה של בעה"ב כסף אין לי! קרקע אין לי! בהמות אין לי! לא יודע איך כל אחד לבית הוא מתרווח אבל הוא מקפל ציד ועוצר טרמפים... לשוב לבית בגליל [לפני כביש חוצה ישראל...] לימים כשפגשו רואים את הדרגה שלו איך הכל מלמעלה והכל בהשגחה וכל מה שעושה ה' הכל לטובה!

שואלים אם אתה חי בכזו דרגת אמונה גבוהה למה בכלל יצאת לעבוד?! אלא התשובה היא פשוטה, השתדלות צריך לעשות! אבל צריך להבין גם בזה איך הדברים עובדים... סיפר רבה של רחובות הרב שמחה קוק זצ"ל, שבת בבוקר אני שב לבית אומצא תוכי מתרווח לו בסלון... התוכי נבלח כשראה אותי ועף לכיוון החלון אך הוא היה סגור התוכי נתקע בחזקה בום.... ונפל לרצפה. לא מתייאש ניסה פעם שנייה עם הרבה כח ושוב נתקע בחלון ו... טראעל על הרצפה. וכן פעם שלישית כבר כמעט נשבר החלון... ואז ריחמתי עליו יצער בעלי חיים... פתחתי את החלון, ויצא לחופש...

אז חשבתי לעצמי מה מרגיש התוכי... פעם ראשונה לא הלך... יותר חזק... ויותר חזק... עד שבסוף הצלחתי... לאאורא איוה תוכי טיפש, לא עשה שום דבר וחושב שעשה משהו... אבל אז שיניתי את דעתי, לא! הוא לא תוכי טיפש! הוא עשה גם עשה, הרי בינינו, אם לא היה התוכי ככה מנסה ונופל ומנסה שוב ונופל, מן הסתם לא היית פותח לו, אלא שישאר הצעצוע לנכדים... אבל כשראיתי כמה הוא מתאמץ, כמה קשה לו, לא יכלתי לעמוד מנגד!

זה יסוד ההשתדלות, אני לא עושה כלום, זה נכון! אבל אני עושה הרבה בהשתדלות אני מראה לבורא כמה אני רוצה והוא ברחמי חן ומרחם עלי... ע"י ההשתדלות והבקשה באה הישועה. נשוב לעצם העניין, יש קשיים, יש ניסיונות, אבל אנחנו זועקים בימי הרחמים "ה' הוא אלוקים" וזה יסוד הפרשה דין ורחמים הכל זה בורא עולם. יצאתי לא מזמן מתחום העיר בני ברק וראיתי גרפיטי על הקיר "איפה היה אלוקים בשביעי לאוקטובר...? וחשבתי לעצמי כמה מסכן אותו כותב... אם אלוקים לא היה שם הוא לא היה חי ומתגורר בערי המרכז אלא היו מגיעים תוך כמה שעות גם עד הבית שלו... ראינו מה הרוצחים האלו עשו בשלוש שעות שהקב"ה סגר את העיניים למערכת הביטחון... אם היו נסגרות העיניים לעד שלוש שעות, אולי העלון הזה ח"וי כבר לא היה יכול לצאת לאור...

חשובות שמים אנחנו לא יודעים, אבל יודעים שהכל ברחמי ולטובה. וזה חלק מהניסיון אבל זה חלק מהפתרון... ולסיום אביא מדברי העלון החשוב "ותתענג בדשן" כתב שם שסיפר לו אדם שהלך לרבי דוד אבוטצ'יא מנהריה, ואמר לו שעל פי הרופאים יש לו בעיה ב"סוכר" ל"ע. אמר לו הרב סוכר זה גימטריא "רופאה" [כתיב] = 286. אמר לרב אבל כבוד הרב ככה הרופאים אומרים... ענה לו הרב, דע לך! נמצאים אנו בתקופה לא פשוטה, מצב של מלחמה, חיילים בסכנה, שבויים בסכנה, אנשים בחרדות. בשמים רוצים שאדם שתתן בצערם של הציבור! ולכן לפעמים עושים מן השמים לאדם כל מיני עניינים כדי להזיז אותו קצת ימינה או שמאלה לנענע אותו! אומרים לי יש לך סוכר וכדו'. למדנו מדבריו, כי העניין הוא מדהים! אם אתה לא מרגיש שותף בצער הציבור חלילה אתה גורם להביא על עצמך צרות אחרות... לא משתלם ולא כדאי!... **שבת שלום**

"וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני ה'". אחד הניסיונות הגדולים שהיו כאן בארץ ישראל לפני כתשעים יום, הזוועות הנוראות שלא ברור אם הציבור בכללותו יודע עדיין עד כמה. ואולי טוב שלא ידע... אבל כשאני אומר ניסיון אין כוונתי אנשי הצבאי או ההתמודדות המדינית, לזה יש מספיק אנשים [אני מקווה] חכמים ממני לבדוק ולעשות חשבון נפש עם צדיק. אני חרמי על ניסיון מסוג אחר! ניסיון שאולי מאז ימי השואה האיומה לא היה כמותו! הניסיון הוא בתוך מידת הדין הקשה לראות את רחמי ה' ולהבין שגם במצב הנורא הזה, הקב"ה רחמן ואוהב ומחזיק את עולמו במידת הרחמים.

ואת זה הקב"ה כעת מלמד את משה רבנו ואת כל עם ישראל, אלוקים זו מידת הדין, וה' זו מידת הרחמים! אלוקים הוא המדבר, הכל נראה כעת קשה. אבל אצל הבורא אין שניים יש אחד ויחיד ומיוחד! אותו הדין הוא בעצת כולו טוב וחפץ בטובתנו, מאשר אדם ממורמר שמרגיש ששום דבר לא מצליח לו בחייו ורוצה להגיע כבר אל קיצו.

בפרשה שלנו מתחילים לראות את המהפך העצום, עם ישראל העם המדומה והסובל, העם שעבר רציחות של מאות תינוקות כל יום, ושעבדים עד בלי די... והנה האור נוצץ בקצה המנהרה פרעה הרשע מתחיל לסבול... וכל הארוע הזה מטרותו בין היתר היא ללמד את פרעה אבל לא רק... אלא גם את עם ישראל "וידעתם כי אני ה'!" כי מי לא בעצת כאלה אמתנו!!! אם היה רק טוב לא בודקים מי אחראי עליו וזה נראה טבע, אבל אחרי שבוכלים או אז הלב נפתח לראות מי המושע ובעיקר מי כאן הבעל הבית!

הקב"ה אומר למשה רבנו קודם ששלחו לדבר עם פרעה, "מה זה בידך? ויאמר מטה. וישליכהו ארצה ויהי לנחש". או אז מבקש ממנו להרים את המטה והוא הופך חזרה להיות מטה פשוט... בא הקב"ה להראות למשה רבנו, כל מה שקורה כאן בעולם הכל זה המטה שלי. אדם הופך למילונר זה המטה שלי! נעשה חלילה חולה, זה המטה שלי! אין נחשים אין תנינים אין פרעה הכל זה רק אני!

אחרי שהשליכו מכשפי מצרים איש את מטהו וכל הרצפה מלאה נחשים נאמר "ויבלע מטה אהרן את מטותם" מדייקים חז"ל שאחרי שהפכו להיות מטות בחזרה אכל מטה של משה את כל מטותם. ולכאורה זה שמקל אוכל זה נס עצום! השאלה האם יש הבדל בעוצמת הנס אם מקל אוכל מקלות או אם מקל בולע נחשים חיים... למה היה צריך להפוך את כל הנחשים חזרה למקלות היה מספיק להפוך רק את מקלו של משה חזרה למקל והנס העצום שהמקל אוכל נחשים...? אלא אומר רבנו היחוס סופר פרעה קורא לעצמו "התנין גדול", הקב"ה רצה להראות לפרעה אתה לא תנין ולא גדול... אתה בסך הכל מטה שלי, חתיכת מקל, אני משתמש בך כשאני רוצה להכות את ישראל לפי הוצרך! אתה תראה בעיניך איך כל התנינים של מכשפי הופכים למקלות ותבין שגם אתה בעצם סוג של מקל, הכל משחק של אלוקים! פרעה של אז ופרעה של היום בתחפושת אויבי ישראל מצפון ומזרח [תרתי משמע...]. הם כולם מקלות! הקב"ה משתמש בהם בשביל לעורר אותנו לשנות את דרכנו ומעשינו. אבל גם בתוך מידת הדין הוא יש מידת רחמים על עם ישראל! לפעמים רואים מיד ולפעמים לא! אבל ה' אל-ל רחום וחנון!

זמני השבת

- הדלקת נרות: 16:33
- צאת השבת: 17:36
- זמן ר"ת: 18:08

זמני תפילות בביה"כ:

ימות השבוע:	יום שבת:
שחרית: 7:30	מנחה ער"ש: 16:35
מנחה גדולה: 13:15	שחרית: 8:00
מנחה קטנה: 16:25	מנחה שב"ק: 16:25
ערבית: 16:42	ערבית מוצ"ש: 17:36

שיעורי תורה:

א-ה: 8:10 - 9:00 - גמרא מסכת סנהדרין עם הרב משה גבאי.
א,ג,ד: 20:00 - 21:30 - מדרשה לנוער עם ר' אפרים ראם.
ב: 20:00 - 21:45 - שיעור ביזרע שמשון עם ר' יצחק לוריא טהור.
שבת: 15:15 - גמרא והלכות שבת מוצא"ש: 19:30 - הלכה לנוער. עם הרב משה גבאי.

אקטואליה בפרשה:

"וקראת לשבת עונג..."

שיעור פרשת שבוע מתקיים כל יום חמישי בשעה 20:00
ע"י הרב פנשה גבאי שליט"א
כולם מוזמנים.

סיפורי צדיקים:

לבעל הידברי חיים מצאנו זצ"ל, נפטר בן בגיל צעיר לימים בהיותו בן שבע שנים בלבד. הלווייתו התקיימה בשעת בוקר מוקדמת, ועוד בטרם תפילת שחרית כשחזר הרב מהלווייה אמר את הדברים הבאים:
"בדרך העולם כשאדם הולך ברחוב ומישהו טופח לו על הגב טפחה חזקה, מסתובב האיש לראות מי טפח לו על הגב. אם הוא רואה שזה שונא שלו נתן לו מכה חזקה בגבו, מיד הוא כועס עליו וזועק. אבל כאשר הוא רואה שזה אהובו משכבר הימים הוא מחייך ושמוח על טפחתו".
מסיים הרב, קיבלתי היום מכה איומה וכואבת במיוחד בפטירת בני מחמד, זה היה כואב ומצער ממש. אך כאשר התבוננתי לאחור לראות מי הוא זה שמכה אותי, אמרתי מיד לעצמי... "הרי הבורא יתברך הכני, הבורא שאני כל כך אוהבו! אם כן בודאי שאקבל זאת בשמחה ובאהבה!!! אנחנו נמצאים ללא ספק בימים קשים, אנשים שיכלו בני משפחה וחברים, אך נכזר מי טופח!!!

ניתן להתקשר לשאלה והתייעצות לטל' 052-7622517

שאל את הרב

אם רופי אפיס בחו"ל אופי אי צ'אקא לאופי בחו"ל אפיאפי

מה צ'פיל אופי אפיס סבת הבית הפנסת 'סופי הפיפיס' או צ'פיה

אם פיקסו אמני צ'פיופ הפיפיופ אפי כק אפסיפ תפיליה באניניו

אסור לצאת מארץ ישראל ולעבור לגור בחוץ לארץ, ואפילו כשעושה כן לגור בסמיכות להוריו. אולם לבקר את הוריו ולשוב, או קברי צדיקים, מותר לצאת לחו"ל. ולא לשם טיול

מנהג ישראל תורה הוא לומר שיר השירים ויש בזה עניינים גדולים וסגולה מיוחדת. ובכל זאת כשאין זמן לשניהם יש להעדיף דרשה של הרב על פני אמירת שיר השירים. ויאמר בבית.

תפילה בזמן כמובן מעלתה וחובתה היא רבה עד מאוד: ומכל מקום זיכוי הרבים הוא דבר שאין למעלה ממנו, ועוסק במצווה פטור מהמצווה. ולכן אם אין דרך, יפסיד תפילה במניין!

אין לקרוא את העלון בשעת התפילה וקריאת התורה!

שלג הכבד שהחל לרדת בארצות הברית כשבועיים לפני פורים, איכזב עמוקות את הרב רובינשטיין. ככל שהשלג הלך ונערה, כך הלכה אכזבתו והעמיקה. הן אך לפני חודשים אחדים הגיע לשכונת 'ברונקס' שבמנהטן, כדי לחדש את פעילות בית הכנסת המקומי. כמה הוון ומאמץ השקיע בשיפוץ, כמה אותה תרתי משמע הקריב כדי לחדש את תפארת בית הכנסת, ואילו שלג האיתנים הזה משבש את כל התוכניות...

מלכתחילה, תכנן לחנוך את בית הכנסת במעמד גדול ומפואר בליל פורים, אליו יזמין את כל מי שזיק יהודי עוד פועם בלבו. אך השלג הכבד הביא לסימני רטיבות קשים בכמה מקומות בבית הכנסת, ועובש אף החל לעלות בוויית ההיכל. הוא המתין לשוך הסופה, ואז בדיק ומצא כי עם רוב הנוקים ניתן איכשהו להסתדר, חוץ מכתם טיבות אחד, גדול ורב ממדים 'סיהתמקס' בדיוק מעל ארון הקודש, במרכז כותל המזרח...

'דווקא שם יהיה כתם כה מדויק!!' - הררה הרב רובינשטיין, 'איך אפשר! הלא אני מביא לכאן יהודים שכבר אינם צעירים, כאלה הזוכרים את בית הכנסת בתפארתו. לצידם, אני חפץ להביא גם צעירים אשר יתשמו מהמעמד, וירצו לשוב ולפקוד את בית הכנסת. ובדיוק במרכז כותל המזרח ייתקלו עיני כולם בכתם עובש דוחה! מה עושים?' - בדרוך הביתה, אסף מחשבות אכזבה וכאב, עבר דרך שוק מקומי. בלי להבין למה ובלי לחשוב מדוע, הוא צועד פנימה, נסחף בהמון האדם המשייט בשוק ומחפש מציאות. לפתע, נתקלו עיניו בפרוכת כחולה ויפה, קטיפתית ומרהיבת עין. מגן דוד זהוב רקום באמצעה, נייקל אדומים וסגולים שזורים בצדדיה, ובשוליה רשומות שלוש אותיות באנגלית: M.B.G.

הוא מבטי בפרוכת, ולפתע עולה בו הברקה: ניתן לתלות את הפרוכת הזו על קיר המזרח של בית הכנסת, ובגודלה העצום - היא תצליח לכסות יפה את כתם הרטיבות, ואף תוסיף ליופיו והדרו של בית הכנסת, מבלי שאיש יידע שהיא נועדה לכסות על הרפה... הוא מיהר לרכוש את הפרוכת, ארז אותה יפה והניח ברכבו, ויצא לשוב לבית הכנסת כדי לתלותה במקום המיועד.

הוא מתייע את רכבו ויוצא לכביש המהיר, ואז בזווית עינו הוא מבחין באשה מבוגרת, שרצה בשארית כוחותיה אחר האוטובוס המוביל לניו ג'רזי, אך הנהג לא הבחין בה והפליג לדרכו. האשה נאנחה באכזבה רבה, רכסה היטב את כפתורי המעיל כנגד הקור הנורא, ובצעד מופנן התיישבה להמתין לאוטובוס הבא. כראות הרב רובינשטיין את המראה, הציע לה להמתין בבית הכנסת הסמוך, בו תוכל לנוח במקום להמתין בקור כשעתים - עד האוטובוס הבא.

הרב רובינשטיין מגיע לבית הכנסת, מראה לאשה היכן תוכל לשתות ולנוח, ושב לרכבו להוציא את הפרוכת שקנה על מנת לתלותה בקיר המזרח של בית הכנסת. הוא נוטל את הפרוכת לכיוון קיר המזרח של בית הכנסת ופורש אותה כדי למדוד ולחשב כיצד יתלנה בצורה הטובה ביותר. ואז - 'בוס!' - שמע לפתע קול נפילה, הכוס שבידי האשה נשמטה מידיה והתנפצה על הרצפה, ואף האשה כמעט קרסה על הארץ. עיניה היו מבוהלות, מבטה התערפל, והרב רובינשטיין חש לעזרתה. 'מה קרה? מה קרה?' - שאל בבחלה, והאשה - נסערת, מבלבלת ונרגשת, בקושי מצליחה לפצות את פיה ולומר: 'אני לא מאמינה, אני לא מאמינה...' תוך שהיא מצביעה על הפרוכת...

הרב ביקש להרגיעה בכוס מים קרים, ואז, כששבה אליה רוחה, החלה לספר: 'הפרוכת אותה הרב מחזיק בידו, היא שלי. קניתינה לבעלי לפני 35 שנה, ובאתי לה אותה במתנה. הנאצים ימייש הפרידו בינינו, מאז לא ראיתיו.' - התייפחה האשה בבכי קורע לב. 'עתה, עיני הוראות את הפרוכת. שלוש האותיות באנגלית הרשומות למטה מעידות כאלפי עדים. הן אלו ראשי התיבות של שמו של בעלי...'

האשה הוסיפה להתייפח בהתרגשות, מראה הזיכרון מן העבר הרוחק, זיכרון מבעלה האובד, הציף אותה בהתרגשות וסערה. הרב הציע לה לקחת את הפרוכת כזיכרון, אך האשה סירבה והסבירה: 'יתישאר הפרוכת בבית הכנסת, עדות זיכרון אילמת, שישאר בעולם וזיכרון נצחי מבעלי' - אמרה האשה והוסיפה: 'יהיה כדאי להפסיד את האוטובוס, בורא עולם הוביל לכך כדי שאזכה לראות מזכרת מבעלי הבתלי נשכח, כדי שאזכה לראות שנתור ממנו זיכרון בעולם!'

בינתיים חלף זמן ממושך, וגם האוטובוס הבא כבר חלף עבר. הרב רובינשטיין התנדב להסיע את האשה לביתה בניו ג'רזי, ובכך למעשה תם הסיפור, בחלקו הראשון בלבד. אך לו לסיפור זה לו היה מוסתיים כאן, בגילוי שמיימי של השגחה פרטית מטלטלת, אך החמצת אוטובוס הובילה את האשה למזכרת מבעלה. אך לסיפור יש המשך, מסעיר ומרגש אל פחות:

בליל פורים בית הכנסת לבש חג. מאות יהודים מהסביבה התכנסו בו, חנכו אותו בשמחה. הרב רובינשטיין קרא את המגילה, ואחר כך חילק אוזני המן וכיבוד קל למשתתפים. עם תום המעמד ביקש לנעול את בית הכנסת, ואז, הופתע לשמוע קול בכי נוגע עולה מאחד הספסלים.

הוא היסב את ראשו לאחור, והבחין ביהודי מבוגר, שיער שיבה מעטר את ראשו, היושב בפנינת בית הכנסת ומתייפח בשקט. הרב התקרב אליו, הניח יד רכה על כתפו, ופנה אליו ברוך: 'רבי יהודי, הלא פורים היום. מה לך בוכה? מדוע אתה כה עצוב?' - שאל בדאגה. להפתעתו הרבה, הזקן לא השיב, אלא החווה באצבעו על הפרוכת התלויה במזרח בית הכנסת. 'שוב הונפה אצבע אל הפרוכת, והרב רובינשטיין הצטמרר ממש. 'מה קרה? זה קשור אליך?'

'זה שלי!' - הזדעק הזקן - 'זה לא קשור אליי, זה שלי ממש! רעייתי עליה השלום קנתה לי את הפרוכת הזו לפני 35 שנה, כשאיש לא העלה בדעתי כי הצורך הנאצי ימייש יפריד בינינו לעולם...'. הרב רובינשטיין החל לרעוד. הוא חש בעוצמה את משק כנפי ההיסטוריה, סגירת המעגל ראתה קרובה מתמיד. 'אני לא מאמין, זה לא יתכן', - לחש הרב לזקן בהתרגשות, 'זה פשוט לא יתכן...'. 'מה לא יתכן פה?' - שאל הזקן. 'זה שלי. על הפרוכת רקומים ראשי התיבות של שמי. אשתי קנתה לי את זה במתנה!'

'זה מעניין...', אמר הרב, 'בדיוק בשבוע שעבר התעניין מישוה בפרוכת. תרצה לפגוש אותי?' - שאל את הזקן שהשיב בחיוב. וכך, בעיצומו של ליל פורים חורפי, בכביש המוביל לניו ג'רזי, נסעה שוב מכוניתו של הרב בדרוך לאותה כתובת בה ביקר אך לפני שבוע. לבו פעם בעוז, מחשבותיו נשארו לאפיקים דמיוניים למחצה, אך הוא השתדל לנהוג בוהירות, למרות הצמרמורת שחש בכל חלקי גופו.

כשהגיע לכתובת, ביקש מהזקן להמתין ברכב, ונקש בדלתה של האשה. היא פתחה לו את הדלת בפתיחה מחולטת, היטב זכרה עדיין את דמותו ולא הבינה מה הביא אותו אליה שוב. 'שבי בבקשה וקחי לך כוס מים', פתח הרב את ביקורו בביתה, 'יתכן שאת עומדת בפני תגלית מרגשת...'

ואז לאט לאט, עקב בצד אגודל, החל הרב לספר כי מישוה הגיע לבית הכנסת והתעניין בפרוכת. הוא החל להסביר כי הלה נראה בן גילה, ויתכן שמדובר במי מקרובי משפחתה או משפחתו של בעלה, או אולי - הניח הנחה 'מוגזמת' - אולי זה הבעל האובד בכבודו ובעצמו. האשה נועקה וביקשה לפגוש, ואז יצא אליו הרב וביקש ממנו להיכנס הביתה...

'משה' - זעקה האשה ברגע שהבחינה בדמותו. 'בלה!' - זעק הוא לעברה השניים התייפחו בדמעות, בכי תמרורים. 32 שנים חלפו מאז נפגשו באחרונה, שניהם היו בטוחים כי בן הזוג עלה על המוקד, מסר נפשו על קידוש ה'. הם כמעט התעלפו כשהבחינו זה בזה, והרב רובינשטיין הרגיש שזה לא בסדר שהוא מפריע לרגע המרגש, המטלטל והמסעיר, אם לא שעליו לעמוד ולוודא כי ההתרגשות אינה מסכנת אותם... וכך, שלג מעצבן, טיול מיותר בשוק והחמצת אוטובוס לניו ג'רזי, הפכו למניעים של איחוד משפחה. לא יאומן כי יסופר, איך מסובב כל הסיבות, בורא עולם המשגיח ומנחה את העולם, צירף מקרה של שלג יוצא דופן, קניה מוזרה בשוק מוזר עוד יותר, ואיחור מצער של אוטובוס - לכדי תגלית של בני זוג זה את זה, לאחר 32 שנות פרידה...

יצא לאור הספר "ודבר"
ע"י הרב משה נפלא שלישי
 שני ספרים על המשיה חומשי התורה
 מהדורה מפוארת, מנוקדת, באותיות מאוחדות עיניים
 בשילוב סיפורי אגדה והשגחה
 לפאר ולרומם את שולחן השבת.
 ניתן להשיג בבית הכנסת
 או בפל' 053-3171766

פינת ההלכה:

הלכות מצוות ביקור חולים:

- * מצוות ביקור חולים גדולה מאוד, י"א שהיא דאורייתא וי"א שהיא מצווה דרבנן.
- * עיקר המצווה היא לכתב בעצמו, וכשקשה לו יקיים המצווה לפחות דרך הטלפון.
- * אין החולה צריך לעמוד בפני המבקרים אותו גם אם הם רבנים חשובים מאוד.
- * מן הראוי שאיש לא יבקר אשה וכן להיפך אלא אם זה חברת עוד אנשים. או משפחה קרובה כגון אמו בתו אשתו ואחיותו.
- * מותר לבקר חולה גם בשבת, ויאמר לו שבת היא מלועוק ורפואה קרובה לבוא.
- * אחת ממטרות ביקור חולים היא להתפלל על החולה, וישים לב על כך ולא רק ישב וידבר עמו במילי דעלמא.
- * כשמתפלל על חולה לא יוסיף תוארי כבוד, ויזכיר שמו בן שם אמו.
- * מצוות חסד עצומה ביותר להתפלל על חולה שאינו מכיר אלא ראה מודעה וכדו'.

זכות העלוז:

- * לרפואת משה עומר בן כרמית * ואברהם מרדכי בן מיכאל *
- * להצלחת ליאור בן פינה * להצלחת יעקב אריה בן אסתר ומשפחתו * רפואה שלימה ליונה בת מרים * רפואה שלימה והצלחה לאליעזר בן נעמי ואסתר בת אמה * עדי בת יונה חזרה בתשובה וזיווג הגון. * להצלחתם של עומר ואוהד בני חגית

ניתן להקדיש להצלחה, לרפואה ולע"ז על ידי שותפות בסך 50 ש"ח בהוצאת העלוז במלפון: 058-3123124

בניין עדי עד:

נישואין זה דבר מאוד מעניין, כמעט כולם רוצים שזה יהיה קצת יותר טוב... [חוץ מאלו בשבע ברכות...] אבל כולם בטוחים שדווקא הם לא צריכים להשתנות...
בסוף של תהליך טיפול זוגי אמר ה"יועץ" לבני הזוג, "אני שמח שהצלחתי לגרום לפיוס ביניכם, עכשיו תאמרו מספר מילים טובות זה לזה..."
הבעל היה ראשון... "אני מאחל לך את כל מה שאת מאחלת לי..." מה! התרגשה האשה, "אתה רואה, אתה גרוב פעם מתחיל..."!
 צריך להבדיל בין בקשה לבין ביקורת! לומר "זה ממש ישמח אותי אם תוכל לעשות את הכלים" זו בקשה! אבל לומר... "למה אתה אף פעם לא מדיח את הכלים מה אתה לא גר בבית הזה..." זו ביקורת!
 אין טעם לומר "כבר אמרתי לך המון פעמים" זה בדרך כלל גורם להמשיך את המסורת גם לעכשיו...

חשדכן לאבי המיועדת... "יש לי שבילך בחור נפלא אבל הוא צולע, עיוור, חרש ואילם..." אבי המיועדת: "האמת הבת שלי מסכימה... אבל לא נראה לך שהבחור סבל מספיק...?"

לע"ז:

- * אמה ברת אסתר * יוסף חיים בן מסעודה * תמר בת מטילדה
- * משה הרש בן אידל * ר' חיים בן גרוב * יוסף בן לאה * ישראל
- * יאיר בן מנחם * מרגלית פנינה בת רחל * עמנואל בן יונה ודוד.
- * ר' אלימלך ב"ר יוסף * מלכה בת ר' אשר זליג הלוי * תקווה רימה בת נעימה * אליעזר בן נתן * שלמה יצחק בן משה חיים *